

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10.

Ἐν Ἀθήναις, 1 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 44

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ὁλος ἐκεῖνος ὁ ἀλιευτικὸς στολισκός εὐρίσκειτο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν ὄρμον, ὅταν ἐξαφνα ἐνεφανίσθη ἓνα γιγάντιον θαλάσσιον τέρας, τὸ ὑποῖον κατετρόμαξε τοὺς ψαράδες.

Αὐτὸ τὸ τέρας ἐγλυστροῦσεν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, τὰ ὅποια ἡ οὐρά του ἐκτυποῦσε μὲ ἀπίστευτον δύναμιν.

Ἐλεγάν ἀκόμη οἱ ψαράδες ὅτι τὸ ζῶον ἐκεῖνο εἶχε τοῦλάχιστον τριακοσίων ποδῶν μήκος καὶ χόνδρος ἀπὸ δεκαπέντε ἕως εἴκοσι· ὅτι τὸ κεφάλι του ἦτο στολισμένον μὲ χαίτην, ὅτι τὸ σῶμά του ἦτο φουσκωτὸν εἰς τὴν μέσῃ, καὶ — προσέθεταν μερικοὶ — ἦτο ὀπλισμένον μὲ φοβερὰς χελὼς σὰν θεώρατος ἀστακός.

Μήπως ἦτο τὸ φεῖδι τοῦ Καβιδουλίνου; Ἴσως. Ἀλλὰ βεβαίως, ἂν δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα ὀφθαλμαπάτης, θὰ ἦτο κάποιον θαλάσσιον τέρας φοβερώτατον, ζωντανὸν καὶ κινούμενον, ὡς ἔλεγον οἱ πενήντα ἢ ἐξήντα ψαράδες ποῦ, ἅμα το εἶδαν, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ ἐζήτησαν ἄσυλον μέσα εἰς τὸν λιμένα.

Καὶ ἤρχισαν τότε, ὁ κ. Μπουρκάρ, οἱ ἀξιωματικοὶ του καὶ οἱ ναῦταί του νὰ συλλογίζωνται μήπως ἀληθινὰ ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ τοῦ τέρατος ἐπροκάλεσε τὴν ἐξαφάνισιν τῶν φαλαινῶν ἀπὸ τὰ βόρεια τοῦ Εἰρηνικοῦ, μήπως αὐτὸ τας ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Μαργαρίτας πρῶτον, καὶ ἀπὸ τὴν Ὀχοτοκικὴνθάλασσαν ἔπειτα...

Καὶ τὰ σχόλια καὶ αἱ συζητήσεις ἐπῆραν δρόμον.

Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὑπρχος, ὁ ἱατρὸς Φιλιδῶλ καὶ ὁ ναύκληρος Ὀλίβας ἦσαν τῆς γνώμης ὅτι οἱ ψαράδες ἐλυσιύθησαν ἐξαφνα ἀπὸ πνικτὸν καὶ ἐνόμισαν ὅτι εἶδαν τὸ ἀνύπαρκτον τέρας. Οἱ δύο ἄλλοι ὑποπλοίαρχοι ἀπέφευγαν νὰ ἐκφέρουν κατηγορηματικῶς τὴν γνώμην των, ἐνῶ ἡ πλειονοψηφία τοῦ πληρώματος δὲν παρεδίχετο καμμίαν πλάνην δι' αὐτοὺς ἢ ἐμράνις τοῦ τέρατος ἦτο γεγονός τὸ ὅποιον δὲν ἐπεδί-

χετο καμμίαν ἀπολύτως ἀμφισβήτησιν.

— Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ, εἴτε ὑπάρχει εἴτε δὲν ὑπάρχει αὐτὸ τὸ περίεργον ζῶον, ὑποθέτω ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀναβάλλωμεν τὴν ἀνχώρησίν μας ἐξ αἰτίας του...

— Καθόλου! ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ· δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί ν' ἀλλάξωμεν τὰ σχέδιά μας.

— Τί διάβολο! ἀνέκραξεν ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ, τὸ τέρας, ὅσον τερατῶδες καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ καταπιῇ τὸν «Ἁγίον Ἐνῶχ» ὅπως ὁ καρχαρίας τὸ λαρεδί πού του βάζουν γιὰ δόλωμα!...

— Ἄλλως τε, παρετήρησεν ὁ ἱατρὸς Φιλιδῶλ, χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος, προτιμότερον εἶνε νὰ μάθωμεν σωστὰ τί συμβαίνει...

— Αὐτὸ φρονῶ κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ, καί, μεθαύριον, θὰ σαλπάρωμεν.

«Οἱ ἐν γένει ἐπεδοκίμασαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ πλοίαρχου. Καὶ τί δόξα διὰ τὸ πλοῖον καὶ τὸ πλήρωμα ποῦ θὰ κατάρθοναν νὰ καθαρίσουν τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀπὸ ἓνα τόσο φοβερὸν θηρίον!

— Λοιπὸν, γέρο... εἶπεν ὁ ναύκληρος πρὸς τὸν βαρελᾶν· θὰ φύγοιμε σὲ πείσμά σου, καί, ἂν το μετανοιώσωμε...

— Θᾶνε πολὺ ἄργά... ἀπήντησεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνος.

— Λοιπὸν... λές ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν ξαναβγοῦμε στὰ πανιὰ ποτέ;

— Ποτέ!

— Τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ λύρα!

— Θὰ το παραδεχθῇς

«Καθισμένος ἐπάνω εἰς τὸν πρόβολον.» (Σελ. 347, στ. α'.)

λοιπόν ότι, από τους δύο μας, εγώ είχα δίκιο;

— Έλα δά! απήντησεν ο ναύκληρος Όλιβας, και ύψωσε τους ώμους του.

— Εγώ, βέβαια... αφού υπάρχει ή μεγάλη νεροφίδα!

— Οχ δούμε αν υπάρχει...

— Την είδαμε και την παραίδαμε!

Κατά βάθος, ο βαρβαρικός έκυμαινετο μεταξύ του φόβου, τον οποίον βεβαίως του ένέπνεεν ή εμφάνισις του τέρατος, και της ικανοποίησώς, την οποίαν ήσθάνετο διότι πάντοτε έπίστευσεν εις την ύπαρξιν του.

Εν τω μεταξύ φόβος και τρόμος είχε κυριεύσει την πολίτην της Πετροπαυλόδοσκης. Κανείς από τους δεισιδαίμονας κατοίκους της δεν αμφέβαλλε διά την εμφάνισιν του θηρίου εις τα ύδατα της Σιδηρίας. Απ' εναντίας εξηκολούθουν όλοι να προσέχουν τα ύδατα της Αδάσας, διότι έφοδούντο μήπως εκρύβη μέσα εις τόν όρμον το φοβερόν θηρίον. Έσθλόνετο κανέν κύμα παραπολύ μεγάλο προς το πέλαγος;— Αυτό το θηρίον ανέκατευσεν τα βάθη του Όκεανού, κατά την ιδέαν των!...

Διέσχισε το διάστημα καμμία φοβερά βοή;— Αυτό έκτυπούσε τόν αέρα με την τεραστίως μεγάλην ούραν του!... Φαντασθήτε, αν έπροχωρούσαν έως τόν λιμένα, αν ήτο σαύρα και όρις συγχρόνως και έπηδούσεν έξω από το νερό και έπιπτεν επάνω εις την πόλιν!... Όσον φοβερόν ήτο εις την θάλασσαν, άλλο τόσον θά ήτο και εις την ξηράν... Και πώς να του ξεφύγουν;

Εν τοσούτω ο «Άγιος Ένώχ» και ο «Ρέπτων» επέσπευδον τας προετοιμασίας των. Οι Άγγλοι, ό,τι και αν έφρόνουν διά το φοβερόν τέρας, είχαν σκοπόν να κάμουν πανιά, καθ' όλα τα φαινόμενα, την ιδίαν ήμέραν με τους Γάλλους. Αφού λοιπόν ο πλοίαρχος Κίγγ και το πλήρωμά του δεν έδίσταζαν να φύγουν, ο πλοίαρχος Μπουρκάρ και το πλήρωμά του ήμπορούσαν να μείνουν άραχμένοι;

Δι' αυτό, την 10 Όκτωβρίου το πρωί, τα δύο πλοία έσήκωσαν τας άγκύρας των την ιδίαν ώραν, βοηθούμενα δε υπό του ρεύματος της παλιρροίας, με τας σημαίας των εις το κέρασ του έπιδρόμου, διέσχισαν τόν όρμον της Αδάσας, και ώθούνενα υπό έλαφρού άνέμου πνέοντος από την ξηράν, έπλευσαν προς ανατολάς και τα δύο, ως εάν είχαν συμφωνίαν να ταξειδεύουν μαζί.

Με όλα τα προηγούμενά που είχαν, ποίος ήξεύρει αν δεν θά παρουσιάζετο άφορμή ν' άφίσουν κατά μέρος πάσαν αντίπαθειαν και να σπεύσιν το έν προς βοήθειαν του άλλου;

Αν έρωτῆτε διά τους κατοίκους της Πετροπαυλόδοσκης, τόση ήτον ή τρομάρα

των, ώστε ή μόνη έλπίς των ήτο ότι το θηρίον, αφού εξεθώρειεν εναντίον των δύο φαλινοθηρικῶν, θά άπεμακρύνετο από τα παράλια των!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΔΥΟ ΣΜΠΑΡΑ Σ' ΕΝΑ ΤΡΥΓΟΝΙ

Τίποτε ύποπτον δεν έφαινετο εις την θάλασσαν. Καί των δύο πλοίων τα τηλεσκοπία είχαν έρευνήσιν όλα τα σημεία του όρίζοντος και της παραλίας. Ούτε μίαν φοράν ή επιφάνεια των υδάτων δεν άπεκάλυψε την παραμικράν έσωτερικήν ταρχήν. Υπό την ενεργείαν του άνέμου, ή θάλασσα έφούσκονε και έσχηματιζε μακρά κύματα, τα έποια μόλις έσκαζαν όλίγον προς το μέρος του πελάγους.

Ο «Άγιος Ένώχ» άρμένιζε με όλα τα πανιά του άνοιχτά και με τους πρόποδας άριστερά. Ο πλοίαρχος Μπουρκάρ εύρίσκετο σ' ο θράνο από τόν πλοίαρχον Κίγγ, και, αφού όρτισαν ενά μόνον άνεμόρομον, δεν άργησε ν' αύξήσιν την απόστασιν, ή έποία έχώριζε τα δύο πλοία.

Ούτε κανός, ούτε πανιά έφαινοντο εις τόν όρίζοντα. Επέρασαν τρεις ήμέραι, χωρίς να διακοπή με κανέν έπεισδόν ή μονοτονία του ταξιδίου. Οι όπτηρες του «Άγίου Ένώχ» τίποτε δεν είδαν το δεικνύον την παρουσίαν του όκεανείου γίγαντος, ο έποιος έτρόμαξε την Πετροπαυλόδοκην. Καί όμως είχαν τέσσαρα τα μάτια των οι τρεις καμκιτσιάι, οι όποιαι έστέκοντο εις τα δίξυγα του άκατίου ιστού, του μέγαλου και του έπιδρόμου.

Δεν έφάνη ή νεροφίδα, δεν έφάνησαν όμως ούτε φάλαινα ούτε φουσητήρες. Καί δι' αυτό το πλήρωμα έπίσμονεν όσον έβλεπεν ότι τα άποτελέσματα της δευτέρας εκείνης εκστρατείας θά ήσαν μηδαμινά.

—Και όμως, πρετηήρησεν ο ιατρός Φιλιάλ εις μίαν συζήτησιν, την οποίαν έκαμαν οι άξιωματικοί έπί του θέματος τούτου, αφού δεν είχε έδώ αί φάλαινα, θά είπη πώς είχε άλλου, διότι δεν ύποθέτω ότι σας έπέρασεν από το μυαλό ότι έχάθησαν έντελώς από την θάλασσαν...

—Έκτός αν τες έφαγε το τέρας και δεν άφηρε ούτε μίαν! διέκοφεν ο ύποπλοίαρχος Άλλόν.

—Μά την έστίν μου, είπεν ο κ. Φιλιάλ, όταν έφύγαμεν από την Πετροπαυλόδοκην, δεν έπίστευα ότι υπάρχει τέτοιο ζώον, και τώρα εξακολουθώ να μὴν πιστεύω... Οι ψαράδες έπαθαν βέβαια από όφθαλμαπάτην. Είδαν, φαίνεται, κανένα μεγάλο πολύποδα εις την επιφάνειαν των υδάτων, και ή τρομάρα των τους έκαμε να τον πάρουν διά τέρας ύπερφυσικόν!...

Φεῖδι μήκους τριακσίων ποδών, άγαπητοί μοι φίλοι, ούτε

στά παραμύθια της Χαλιμάς δεν ύπάρχει.

Άλλην όμως γνώμην είχεν ή πλειονοψηφία εις τόν «Άγιον Ένώχ». Οι μαθητεύοντες και οι περισσότεροι ναύται ήκουαν με προσοχήν τόν βαρβαρικό, ο όποιος τους έτρόμαζεν άδιάκοπα με ιστορίες και παραμύθια τόσο φοβερά που να σηκωθῇ ή τρίχα... και τών φαλαινών άκόμη! — Όπως έλεγεν ο έυλοουργός Φερους. Καί όμως είχεν ν' άπορή κανείς πώς τα έπίστευαν, αφού τίποτε δεν έβλεπαν.

Ο Ζαχαρίας Καβιδουλίος δεν έρχενατά τα άρματα, —όπως λέγει ή παροιμία. Κατά την ιδέαν του, οι ψαράδες δεν είχαν άκμή λάθος, και το θάλασσιον θηρίον πραγματικῶς ύπήρχεν. Δεν είχαν άνάγκην αυτός να το ιδῇ διά να πιστεύσιν εις την ύπαρξιν του. Καί την ήμέραν εκείνην, εις τα πειράγματα πού του έκαμαν, απήντησεν:

—Εῖτε το εύρη, εις τόν δρόμον του ο «Άγιος Ένώχ», είτε δεν το εύρη, τα πράγματα δεν αλλάζουν. καθόλου... Άν και είμαι βέβαιος ότι και ήμεις άκόμα...

—Πότε θά το ιδούμε; ήρώτησεν ο ναύκληρος Όλιβας.

—Πολύ γρηγορώτερα παρὰ πού ύποθέτει, διεικνύειν ο βαρβαρικός, και συμφορά μας τότε!...

—Στοιχηματίζεις ένα μπουκάλι ρακί, γέρο μου, ότι δεν θά δούμε ούτε την άκραν της ούρας της νεροφίδας σου, έως ότου φθάσωμεν εις την Βαγκουδερ;

—Εσύ, αν θέλεις, είμπορείς να στοιχηματίσης και δύο, και τρία... και δέκα μπουκάλια...

—Διά ποῖον λόγον;

—Διότι δεν θά ύποχρεωθῇς να τα πληρώσης ούτε εις την Βαγκουδερ ούτε πουθενά άλλου!

Και, κατά το μυαλό του πεισματάρη Ζαχαρία Καβιδουλίου, ή άπάντησίς του έσήμεινεν ότι ο «Άγιος Ένώχ» δεν θά έπέστρεφεν από αυτό το τελευταίον ταξίδι του εις τόν λιμένα.

Το πρωί της 13 Όκτωβρίου, τα δύο πλοία άπεμακρύνθησαν απ' αλληλῶν τόσον πολύ, ώστε το έν δεν έβλεπε το άλλο.

Ο καιρός διετηρείτο ευνούκος, και οι ύπολογισμοί του κ. Μπουρκάρ έδειξαν ότι είχαν διανύσῃ ήδη το έν τρίτον του ταξιδίου.

Ο Όκεανός ήτο έρημος πάντοτε. Κυριλεκτικῶς, αούτε πούλι πειάμενον δεν έφαινετο. Οι σ' υρτές, πού είχαν εις την πρύμνην από την ήμέραν του άπόπλου, ούτε ένα ψάρι δεν είχαν πιάσῃ, αν και συνήθως εις εκείνα τα μέρη του Ειρηνικού τα πλοία πιάνουν άφθονα φαγώσιμα ψάρια. Άλλά, αυτήν την φοράν, τα ύδατα ήσαν έντελώς έρημα.

Άλλως τε οι όπτηρες κανέν ζῷον

ξαιρετικόν, είτε κατά το σχήμα είτε κατά τας διαστάσεις, δεν είχαν ιδῇ άκόμη. Καί βεβαίως, αν ύπήρχε τέτοιο ζῷον, δεν θά διέφευγε το άγρυπνον όμμα του Ζαχαρία Καβιδουλίου. Καθισμένος επάνω εις τόν πρόβολον και σιαίζων με το χέρι τα μάτια του διά να βλέπῃ καλλίτερα, έπρόσεχεν άδιάκοπα και ούτε κατεδέχετο ν' άπαντήσῃ όταν τον έρωτούσαν τίποτε. Οι ναῦται τον ήκουαν πού κάτι έμυρμούριζε μέσα στ' δόντις του, άλλ' ό,τι έλεγε το έλεγε διά τόν έαυτόν του, και όχι διά τους άλλους.

(Έπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Άγαπητοί μου,

Σας δεν είχε άκόμη καιρός, και έως δεν έχω άκόμη το δικαίωμα να σας φανερώσω τα πράγματα με το ν' και με το σίγμα, με τα δύματα και με τα ψευδώνυμα, με τας όδους και με τους αριθμούς. με

τους τίτλους και με τους όρους... Δεν είξεύρω δηλαδή αν όλα αυτά μου άνεκοινώθησαν υπό έχ' μύθειαν, ή με το δικαίωμα να τάνκοινώσω κ' εγώ εις τους φίλους μου. Άλλ' έπειδή κάτι πρόκειται να γίνη, παιδικόν αλλά και συγγένως σοδερνόν, προσωρινόν αλλά και συγχρόνως διαρκές, — δηλαδή κάτι σοβαρώτερον και διρκέστερον από τα συνειθισμένα παιγνίδια των παιδιών, — και έπειδή το κάτι αυτό μετ' όλίγον ίσως θά το μάθουν πολλοί, θά το μάθουν όλοι, έχρινα καλόν να σας δώσω από τώρα, έττω και άορίστως, τα πρωτόλεια της μεγ' αααλῆς είδήσεως.

Λοιπόν, θά γίνη έν Παιδικόν Θεάτρον. Το κάμνουν μερικοί φίλοι της Διαπλάσεως, κάλλιστα παιδιά, έν γνωστών αθηναϊκῶν οικογενειῶν, μαζί με μερικούς φίλους των πού είμπορεί να μὴν εἶνε άκόμη φίλοι της Διαπλάσεως, αλλά έπί τῇ εύκαιρίᾳ οι φίλοι θά... ξεσπαθώσουν. Τελος πάντων μία καλή παρία από καμμία δεκαπενταριά παιδιά και κορίτσια της Μεσαίας μας Τάξεως, δηλαδή από δώδεκα έως δεκαπέντε ετών. Δεν θέλουν, βλέπετε, εις την έταιρείαν των ούτε πολὺ μικρούς ούτε πολὺ μεγάλους, διότι έχουν την ιδέαν ότι και οι μὲν και οι δὲ θά τους χαλῶν, — και ίσως έχουν δίκαιον. Θά εἶνε συγχρόνως έταῖροι, θεατρῶναι, ήθο-

ποιοί, ύποβολοί, αντιγγραφῆς και... συγγραφῆς άκόμη του Θεάτρου των. Θά το κτίσουν εις τήν αὐλήν της οίκίας ενός, ή μάλλον δύο εἰς αὐτῶν, ή έποία εἶνε τόσον εύρύχωρος, ώστε να είμπορῇ να περιλάβῃ άνέτως μίαν ξύλινην σκηνούλαν, ανάλογην με τάναστήματα των ήθοποιῶν, και έκάτον καθίσματα διά τους θεατάς. Τα καθίσματα όμως θά εἶνε φυσικοῦ μεγέθους, διότι οι θεαταί θά εἶνε και... μεγάλοι. Καί βέβαια! από τας παραστάσεις δεν θά λείπουν οι γονεῖς και οι σκενοί συγγενεῖς των ήθοποιῶν, — οι όποιοι θά εἶνε τ σ α μ π α τ ζ ῆ δ ε ς, καθώς λέγομεν έδώ εις τας Αθήνας τους εἰσερχομένους δωρεάν εις το θέατρον, — το δε ύπόλοιπον του άκροατηρίου θάποτελήται από παιδιά, τα έποια θά πληρώνουν έν μικρόν τίμημα εισόδου, — διά τα έξοδα. — παραδείγματος χάριν 50 λεπτά. Άν όμως μυριθῇ την «επιχείρησιν» ο φορατζῆς και χαρχατηρίσῃ το παιδικόν αὐτό Θεάτρον ως δημόσιον θέαμα, τότε τα 50 λεπτά θαύξηθοῦν με τὴν φόρον και θά γίνουν 60. Όσον δι' αὐτό οι οργανωταί δεν πολυσκοτίζονται, διότι είξεύρουν ότι ο φόρος εἶνε πάντοτε... εις βάρος των θεατῶν.

Αἱ παραστάσεις θά εἶνε άπογευματιναί. Τὸν χειμῶνα όμως θά εἶνε κάπως άραικά, διότι θά γίνωνται μόνον τὰς Κυριακάς και τὰς έορτάς, και πάλιν όταν θά εἶνε τόσον καλός καιρός, ώστε οι θεαταί να είμποροῦν να στέκωνται εις το ύπαιθρον. Έκτός αν εύρουν προσωρινῶς καμμίαν μεγάλην αἴθυσαν. Όπως δήποτε, την άνοιξιν το Παιδικόν Θεάτρον θά λειτουργῇ κανονικώτερα, και το καλοκαίρι πλέον τακτικά. Θά εἶνε με άλλους λόγους θερινόν θέατρον, με την διαφοράν ότι αἱ παραστάσεις, και το θέρος άκόμη, θά γίνωνται το άπόγευμα. Θά μου πῆτε: δεν είμπορεῖ τότε καμμία παράστασις να γίνη και το βράδυ; Φυσικά! οι διοργανωταί δεν έκαμαν κανένα συμβόλαιον πού να το άπαγορεύῃ. Υποθέτω μόνον ότι θά τους έμποδίσῃ το ζήτημα του φωτισμοῦ, διότι βέβαια δεν θά κάμουν... εγκατάστασιν ήλεκτρικῶν.

Τώρα θά μ' έρωτήσετε περί δραματολογίου. Τί θά παίζουν εις το Παιδικόν Θεάτρον οι μικροί ήθοποιοί; Απλούστατα: δραμάτια και κωμωδίας, πρωτότυπα ή μεταφρασμένα, ξένα ή ιδικά των. Καί μάλιστα ένας από τους μικρούς έταίρους μου έδειξε το έργον του, το έποῖον θά παιχθῇ έν των πρώτων, διότι ενεκρίθη ήδη υπό της έπιτροπῆς, την οποίαν αποτελοῦν δύο μακμαπάδες. Εἶναι πραγματικῶς δύο πράξεις μ' έπίλογον. Άλλά τί πράξις! Φαντασθήτε ότι εις δέκα λεπτά της ώρας το έδιόδοσα όλόκληρον, ένῶ συνωμιλοῦσα συγχρόνως και με τὸν δωδεκαετῆ συγγραφέα, ο όποιος μου ά-

νέπτυσσε τὰ σχέδιά του. Το δράμα έπιγράφεται «Τ' άδέλφια». Εἶνε μιά βασιλοπούλα και ένα βασιλόπουλο, πού έχουν μιά κακή θεία, μάγισσα, ή έποία μαρμαρώνει τῇ βασιλοπούλᾳ, και τυφλώνει το βασιλόπουλο, και... και... πού να σας τα λέγω! Όταν θά παιχθῇ, θά το ιδῶ καλλίτερα και θά σας εἰπῶ. Προς το παρὸν πρέπει να μάθετε ότι το Παιδικόν Θεάτρον θά έχῃ και... τί νομίζετε; — και άμαξάκι, μάλιστα ένα άμαξάκι, το έποῖον ο μαμπᾶς ενός έκ των έταίρων, ο όποιος εἶνε Υπουργός, το έθεσεν εις την διάθεσιν της θεατρικῆς εταιρείας, και καμμίαν ήμέραν θά το ιδῇτε εις τὸν δρόμον, φορτωμένον παιδάκια, να γυρίζῃ στα μαχαζιά διά τα ψώνια της παραστάσεως, και στα σπῖτια διά το μούρσμα των προσκλήσεων. Δεν ήξεύρω όμως αν θά έχουν και σάλπιγγα, διά να γίνεται ή ρεκλάμα καλλίτερα. Όσον διά τὸν δωδεκαετῆ συγγραφέα του δράματος, αὐτός, καθώς μου εἶπε, θά κάθεται επάνω, κοντά στὸν άμαξά. Καί από αὐτό θά τον γνωρίσετε.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'.

— Άν μου ύποσχεθῇτε πῶς δεν θά το ξανακάμετε, εἶπε τότε ο άγριος, θά σας οδήγήσω εις την άλλην άκρη του νησιῦ, όπου έχω άφισμένη τῇ βόρκα μου. Εκεί θά δώσω εις τὸν καθένα σας από ένα κομμάτι ψωμί και τυρί με ένα ποτηράκι κρασί και νερό όσο θέλετε από τῇ... θάλασσαν, κ' ελπίζω να μὴ σας φανῇ άρμυρό πάλιν, κύρ Γιαννάκη μου. Επειτα άμα τελειώσῃ αὐτό το λαμπρὸν συμπόσιον, θά πιάσω τὰ κουπιά και θά σας πάγω στο σπῖτι σας, όπου ή καμένη ή γρήχ Παγῶνα, άχάριστα όντα, και ή καλή μίς Δόρα θά κλαίουν και θά οδύρονται πού έχαθῆκατε... Εἶνε τέσσερες ή ώρα, και δρόμο, γιὰ να φθάσωμε στο σπῖτι πρὶν νυκτώσῃ!

— Έτσι λοιπόν, λέγει ή Κική, δεν έίθε ούτε άγριος ούτε ο κύριος Ροβινσών.

— Πάλι τὰ ίδια! λέγει ο ζωγράφος. Μά δεν το έκαταλάβατε άκόμη; Δεν είμαι ο Ροβινσών εγώ. Είμαι ο φίλος του πατέρα σας, πού μ' έκάλεσε να έλθω και να μείνω κανένα μῆνα εις την έξοχή σας διά να ζωγραφίσω, κ' έπειδή δεν τον ήύρα εκεί, έπῃγα κ' έχάθησα είς του Άντωνῆ

του ψαριού, έως ότου επιστρέψω. Τό εκαταλάβατε τώρα;

— «Ω! λέγει ή Κική, πόσο κουτά παιδιά θά λέτε πώς είμαστε, κύριε ζωγράφε!»

— Κουτά; λέγει ό καλός άγριος, όχι! αλλά, όπως το είπατε μόνοι σας, λιγάκι παλαβά, μικρά μου. Μά, αλήθεια, μου επιτρέπετε νά σας φιλήσω, δεσποινίς Κική;

— «Ω! λέγει ή Κική και πέφτει εις την άγκαλιά του. "Ηθελα κ' εγώ νά σας φιλήσω, αλλά δέν είχα τό θάρρος νά σας το πώ. Μου φαίνεται σαν νά φιλώ τόν μπαμπά...»

Ο Γιαννάκης έπερίμενε τήν σειράν του.

— «Έλα και σύ, πλοίαρχε! λέγει ό ζωγράφος, φέρε τά μαγουλάκια σου. Και έπειτα:

— Μά, τί έγιε λοιπόν ό κύριος Μπέμπης; Μήπως και τόν έτρεψεν εις φυγήν ό λόγος μου;

— «Ω! όχι, κύριε Στέφανε, λέγει ό Παυλής, τόν έκοίμισε μονάχα.

— «Άς μήν τον ξυπνήσωμε λοιπόν! είπε χαμογελών ό καλός μας ζωγράφος.

Και έσήκωσε στην άγκαλιά του μέ προσοχήν τόν κύριον Μπέμπην, και διηυθύνθη προς τήν βάρκαν μέ τούς

κ. Στεφάνου. Κ' έμπρός-έμπρός από όλους, ώς έμπροσθοφυλακή ό κ. Λουλου. Κ' επήγαιναν όλοι γρήγορα-γρήγορα, διότι τους έπερίμενε τό ψαμύρι εις τήν βάρκαν.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΟΛΥΜΝΙΑ Α. ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ
τυχοῦσα Πρώτου Βραβείου
εις τόν 78ον Διαγωνισμόν πρός σύνθεσιν Διηγήματος.

[78ος Διαπλάσις Ι. Γ. φυλλάδιον 32, σελ. 251.]

ΤΟ ΨΑΡΙ ΠΟΥ ΤΟΥ ΕΒΓΑΛΑΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Έδιάβαζα κατ' αυτάς εις ένα μεγάλο βιβλίον, πού αγοράσα μέ τας οικονομίας μου ως δώρον πρὸς τόν έκυτόν μου διχ τήν έορτήν μου, — βιβλίον γεμάτο από περιέργους ιστορίας, βιβλίον ανεκτίμητον δι' έμέ τέλος πάντων, όταν δέν διαβάζω τά σοβαρά έπιστημονικά βιβλία... Τί έλέγαμε; — «Α, ναί!

Έδιάβαζα λοιπόν ότι εις τό ίχθυοτροφείον του Ζωολογικού Κήπου τῆς Νέας Υόρκης παρετηρήθη κάποτε ότι όλα τά ψάρια, τά μικρά έπωσθήποτε, ήσαν κατά τό μάλλον και ήτιον πληγωμένα. Πώς συνέβαινε αυτό; Έκάθισαν οι ειδικοί υπάλληλοι του ίχθυοτροφείου και παρηκολούθησαν μίαν ήμέραν τὸς κινήσεις των ψαριών μέσα εις τήν στέρναν. Και είδαν ότι ένα γουφάρι έκυνηγοῦσε τά άλλα και τά έδάγκανε.

— Νά το σκοτώσωμεν! είπεν τότε ό ένας.

— Και νά το φάμε! έπρόσθεσεν ό άλλος.

Και έπειτα νά πληρώσωμεν πρόστιμον, είπεν ό τρίτος, ό και σοφώτερος. Και έπειδή ήτο σοφώτερος, επήγεν άμέσως και έφερε μίαν όδοντάγραν,

έπιασε τό ψάρι μέ τήν άπόχην, τό έκράτησε μέ τό χέρι του μέσα στο νερό διχ νά μήν... πνιγῇ άν το έβγαλεν εις τόν αέρα, έφώναξεν ένα από τούς συντρόφους του νά τον 'δοηθήσῃ, και έβγαλε ένα-ένα τά δόντια του ψαριού.

Τό φόρι έταράχθη άρκετά, έκλαπεν ῥως, αλλά έπειδή ήτο μέσα στο νερό, δέν έφάνησαν τά δάκρυά του, — και έμεινε χωρίς δόντια, και χωρίς νά πάθῃ τίποτε ή υγεία του.

Και από τότε έθεραπεύθη και δέν έδάγκασε πλέον τούς έμοίους του...

Ο μιθος δηλοῖ ότι, άν έχετε ψάρια στη γυάλα, δέν πρέπει νά τα πειράζετε ούτε ποτέ νά προσπαθήσετε νά τους βγάλετε τά δόντια, διότι τά ψάρια τῆς γυάλας εἶνε πολύ ήμερα και δέν δαγκάνουν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

«Ο Κάρολος σήμεραν μου έξεμυστηρέυθη τά σχέδιά του:

— «Αιμιλία, μέ ήρώτησεν όρθο-κοφτά, τί θά έλέγατε άν έφευγα; Καλά θά έκαμνα, ή άσχημα;

«Τήν έπερίμενα αυτήν τήν έρώτησιν από τήν ήμέραν πού είχε λάβῃ τήν άδειαν του δικηγόρου δι' αυτό τῷ άπήντησα χωρίς νά ταραχθώ:

— «Φαίνεται όλοφάνερα ότι τό Κίμπασσέτον δέν παρουσιάζει στάδιον άρκετά ευρύ διχ ένα φιλόδοξον νέον του έίδους σας.

— «Έλάτε, τώρα, μίς Αιμιλία, και είπητέ μου σοβαρά, θά ήτο λογικόν νά ταξιδέω έδῶ πέρα;

— Καθ'λου! άνέκραξα εγώ, άν μείνετε έδῶ, καταστρέφετε τό μέλλον σας.

«Εκείνος ήρρισε νά γελά, και μου είπεν ότι άλλα λέγω τήν μίαν στιγμήν και άλλα τήν άλλην. Μέ έπληροφόρησε κατόπιν ότι ό γυναικάδελφος του δικαστού κ. Δίλλιγχαμ, ό όποιος μένει εις τήν Βοστώνην, έτυχε νά τον ιδῇ κατ' αυτάς, και έπειδή έξ άκοῆς τον έγνώριζε πολύ καλά από τόν γαμβρόν του, τῷ προσέφερε τήν θέσιν του τέως συνεταίρου του που είχεν άποσυρθῇ από τήν εργασία. Αυτή ή τύχη εἶνε ανέλπιστος δι' ένα νέον τῆς ηλικίας του. Δέν έξεπλάγην άλλως τε καθόλου δι' αυτό, διότι πολλάκις ήκουσα έως τώρα τόν δικαστήν Δίλλιγχαμ νά έγκωμιάζει τά προτερήματα του Καρόλου και νά λέγει ότι, από τούς είκοσι δικηγόρους που είχεν εργασθῇ εις τό γραφείον του, δέν είχεν ιδῇ ούτε ένα που ν' αξίζει όσον αυτός.

«Τόν συνεγάργην εξ όλης καρδίας, χωρίς όμως νά είπω καμμίαν υπερβολήν, διχ νά μήν πληγώσω τήν μετριοφροσύνην του.

— «Και πότε άναχωρεῖτε; τόν ήρώτησα κατόπιν.

— Τόν έρχόμενον μήνα.

— «Ο παππούς θά λυπηθῇ πολύ διχ τήν άναχώρησίν σας.

— «Ω! είπεν εκείνος, ό Γουήλ Κουρτις θά έπιστρέψῃ έντες τριών έβδομάδων τό πολύ άν έρχεται έδῶ όσον άλλότε συχνά, κανείς δέν θά συλλογισθῇ νά λυπηθῇ διχ τήν άπουσίαν μου.

— «Α! μετά τρεῖς εβδομάδας πρόκειται νά έλθῃ; τόν ήρώτησα εγώ άρελίστατα! άληθινά πολύ θά χαρῶ πού θά τον έπνιδῶ.

«Διατί ζαρώνετε τά φρύδια σας, κυρία Φάγγ;

Κυρία Φάγγ.

— «Διότι βλέπω ότι σου άρέσει νά βασανίζης τόν καίμένο τόν Κάρολον σ' ένόμιζα πολύ καλλιτέραν, Αιμιλία μου!

Αιμιλία.

— «Μά εγώ δέν τον βασανίζω καθόλου! Ηθέλατε λοιπόν νά βγάλω τό μανδύλι μου και νά χύσω ποτάμι τά δάκρυα, διότι άνήγγειλε τήν προσεχῇ άναχώρησίν του; Αυτό με λυπεῖ πολύ, κυρία Φάγγ! αλλά άς μή ξαναμιλήσωμεν πλέον δι' αυτό τό πράγμα.»

Αιμιλία.

«Μ' έρωτάτε διατί εἶνε άνω-κάτω τό σπίτι. Όλίγην ύπομονήν, κυρία Φάγγ, και θά σας το είπω, άμα πάρω λίγο τήν άναπνοήν μου. Εἴκοσι φορές έως τώρα έκαμα νάρθῶ κοντά σας και νά σας έκμυστηρευθῶ όλην μας τήν άνησυχίαν, και νά σας έξηγήσω όσα συμβαίνουν έδῶ μέσα, και τά όποια βεβαίως σας φαίνονται άκατανόητα. Αλλά κάθε φοράν έχνα τό θάρρος μου. Πρέπει όμως νά τα μάθετε επί τελους.

«Μάθετε λοιπόν ότι σήμεραν τό πρῶτό μπαμπάς είπε στη μαμμά:

— «Έχω έν όριστικόν σχέδιον νά σου υποβάλω, Καρολίνα. Θέλεις νά πάμε και νά εγκατασταθῶμεν όλοι μαζί εις τήν Βοστώνην, και τήν φοράν αυτήν, δι, και άν συμβῇ, νά μή χωρισθῶμεν ποτέ;

«Περιττόν νά σας είπω τί απήντησεν ή μαμμά εις αυτήν τήν πρότασιν! έκλαιεν από τήν χαράν της!

«Κ' εγώ τόσον έμεινα εύχαριστήμένη, ώστε άρπαξα τήν Εὐρυδίκην από τήν μέσην, και τήν έχόρευσα ένα μεγάλο γύρον βάλλας.

— «Μέ θέλετε κ' έμένα ως οικότροφόν σας;—ήρώτησεν ό Κάρολος τόν μπαμπά.

«Ο πατέρας και ή μητέρα μου ά-

πήντησαν νά! εξ όλης καρδίας, και έβγήκαν μαζί νά κάμουν έναν περίπατο μέ τ' άμάξι, κ' έγελούσαν και οι δύο σαν παιδάκια. Έφυγε και ό Κάρολος, δέν ήξέρω διχ πού. Τί ευτυχές πού ήμειθα όλοι! Και, όσον συλλογίζομαι ότι έπειτα από ένα τέταρτον τῆς ώρας...

«Όχι, κυρία Φάγγ, δέν είμπορώ νά σας το πώ εγώ! ό Κάρολος τά ξεύρει όλα, και θά σας είπῃ τήν σκληράν αλήθειαν δι' έμέ εἶνε άδύνατον αυτό!

«Κάμετε τήν προσευχήν σας νά μας έλεήσει ό Θεός, κυρία Φάγγ, διότι μάς ήλθε μεγάλη συμφορά στο κεφάλι.

Ο Κάρολος.

Εἶνε άπησυχολημένος, δέν έχει διαθέσιμον ούτε ένός λεπτοῦ καιρόν, και δέν άντέχω πλέον νά σας βλέπω τόσον άνησυχην και τρμαγμένην, κυρία μου Φάγγ! Αλλοίμονον! όσον μεγάλοι και άν εἶνε οι φόβοι σας, άδύνατον νά φθάσουν τό μέγεθος τῆς φρικτῆς αληθείας!

«Όπως σας έλεγα, δέν είχε περάσῃ ούτε ένα τέταρτον τῆς ώρας από τήν στιγμήν πού έπήγαν έξω ό μπαμπάς και ή μαμμά, όταν έκτύπησεν ή πόρτα. Έπήγα ν' άνοιξῶ ήτο κά-

ποίος κύριος

Τσαίηζ, από τήν Βαγγόρ, τραπεζίτης υπάλληλος, ό όποιος έζητούσε τήν γιγιά διχ «υποθέσεις»... Τόν ώδήγησα εις τήν τραπεζαρίαν, όπου ήτο ή γιαγιά μέ τόν παππού, και επήγαινα νά πάρω τό εργόχειρόν μου διχ νά έλθω νά σας κάμω συντροφίαν και νά τους αφήσω νά συνομιλήσουν μόνοις.

«Αλλά μία αναφώνησι; τῆς γιαγιάς μ' έσταμάτησε και μ' έκάρφωσεν εκεί.

— «Από πού έρχεται αυτό τό χαρο-

τί, κύριε Τσαίηζ; τόν ήρώτησεν ή γιαγιά, ένῳ συγχρόνως έγύριζε κ' έξαναγύριζε μέ τά δάκτυλά της ένα χαρτί πού της είχε δώσῃ εκείνος! δέν το γνωρίζω

αυτό τό γραμμάτιον. Δέν το γνωρίζω.

— «Πώς; άνέκραξεν ό κ. Τσαίηζ, δέν το γνωρίζετε; λοιπόν, λέτε πώς εἶνε πλαστόν;

— Βεβαίότατα πλαστόν, απήντησεν ή γιαγιά μέ τήν μεγαλητέραν ψυχραιμίαν, και δέν θά σας το πληρώσω!

— «Τί εἶνε, Εὐνίκη; ήρώτησεν ό παππούς, χωρίς νά σηκωθῇ από τήν πολυθρόναν του.

— «Μία έπιταγή από εἴκοσι χιλιάδες δολάρια! Γνωρίζεις και σύ πολύ καλά ότι εγώ τέτοιο πράγμα ποτέ μου

«Λέτε πως εἶνε πλαστόν;» (Σελ. 349, στήλ. γ.)

δέν υπέγραψα. Νά, ιδέ την!... Από ποῖον τήν έλάβατε, κύριε Τσαίηζ;

— «Ο κ. Φρενδερίκος Χώβ ήλθε και το έξηργύρωσεν εις τήν τράπεζαν τῆς Βαγγόρ, όπου εγώ είμαι υπάλληλος, απήντησεν αὐτός μέ τόνον τόσον ψυχρόν και συγχρόνως τόσον σαφή και βέβαιον, ώστε ησθάνθη ότι καί δυστύχημα είχε συμβῇ. Ο μπαμπάς, έσκέφθη, είχε κάμη χωρίς άλλο κανέν σοβαρόν λάθος! οι φόβοι μου μόνον έως αὐτοῦ έφθασαν τότε.

«Τήν στιγμήν αὐτήν έπέστρεψε και ό Κάρολος.

— «Εσύ που ξεύρεις τούς νόμους,

«Επήγαιναν γρήγορα.»

μικρούς φίλους του, όπως τούς βλέπετε εις τήν εικόνα:

Ο κ. Μπέμπης επήγαινε κοιμισμένος εις τήν άγκαλιά του καλλιτέχου, έπειτα ή δεσποινίς Κική μέ τό μεγάλον μπαστούνι τῆς μεγάλης όμπρέλλας του, ό πλοίαρχος Γιαννάκης μέ τήν μεγάλην όμπρέλλαν, και ό Παυλής φορτωμένος τήν σάκκαν του

νεκα τοῦ δυσαναγνώστου τῆς υπογραφῆς καὶ τῆς διευθύνσεως, ἢ καὶ τῆς ἐντελούς ἐλλείψεως τοιαύτης.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν 80ὸν Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας τῶν πρὸς δημοσίευσιν. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἐλπίζω διὰ τὴν δημοσίευσίν τὸ σύμπλεγμα τοῦ Ξεσπάθωματος.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν: ἡ Ἀνδρὰ Λάμψις μετὰ τὴν Ἀλ-τριδα τοῦ Ὁραίου — ὁ θυμώμενος Κώνων μετὰ τὸ Ἐρθμιόν, Ἀρσακειάδα Λαρίσης, Κυρίαν μετὰ τὰς Καμελίαι, Ἀδραν τοῦ Πηλίου, Ἀεροναυτοπούλαν, Κουνοῦπι καὶ Νεαράν Ἰ-παρξιν — τὸ Μαράμενον Ρόδον μετὰ τὸ Ὀρειον Θερινῆς Νυκτός, Ἀλκονοῖδα, Κρυφο-δαγκαριάραν, Ἰδεῶδες Κουκλάκι καὶ Ἀγ-γελον τῆς Ἀγάπης — ὁ Μερελίς μετὰ τὴν Φαι-δίμην, Πούλιο-Δράκον, Κυρίαν μετὰ τὰς Κα-μελίαι, Νιαγάραν καὶ Ταπεινὸν Γιασεμί. — ἡ Θεσσαλὶς Καλλιτέχνης μετὰ τὸ Θεσσαλικόν Ἀλθος, Προηγ. τῶν Ἀγγέλων, Κυρίαν μετὰ τὰς Καμελίαι καὶ Βροτὴν τοῦ Διός — ὁ Κου-κουναροθρεμμένος μετὰ τὸ Ἀλθος τοῦ Μαίον, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Ἀγωνιστὰν Ψυχὴν καὶ Ἀταβήριον Ρόδου — ἡ Ποιμενὶς τοῦ Παραχαϊκοῦ μετὰ τὴν Βασιλίσαν τῶν Αἰθέρων — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς μετὰ τὸν ἡγε-μόνα τοῦ Φωτός, Χιακὸν Ἀγεμον, Ἀλκονο-ῖδα, Κόκκινο Γαρόφαλο καὶ Γαϊδουράγκα-θον — ὁ Βίμαρχ μετὰ τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἰδης, Αἰμιλίαν Χῶβ, Ἰδεῶδες Κουκλάκι καὶ Στάν-λεῦ — ὁ Μεγιστεὺς μετὰ τὸ Δὸ - Ρὲ - Μῆ, Γλυκὸν Τραγοῦδιον καὶ Μαράμενον Ρόδον — ὁ Λόφος τοῦ Γάνου μετὰ τὸν Πρίγκιπα τῆς Ἑπταλόφου, Ἰπποτὴν τοῦ Πηλίου, Κεντρί, Μαρταρινοφάγον καὶ Νυκτοκόρακα — ἡ Ζαπλὶς μετὰ τὸ Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ, Ἡλεκ-τρικὸν Σπινθῆρα, Πικραμένην Καρδούλαν, Κιτρινήν Μάσκαρ καὶ Μαργαρίταν τοῦ Φά-νοσι.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δη-μοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἀν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶ-τα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀρεϊδόμενα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ἡ Διά-πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Νυκτοκόρακα, Δοῦκα δ' Ἀλανῶν (αἱ παραγγελίαι σου ἐξε-τελέσθησαν) Μεγιστέα (βεβαίως, αἱ τωριναὶ ἐπιστολαὶ σου εἶνε καλλιτέραι· ἀλλὰ καὶ αἱ πρῶται, ποῦ λέγει, δὲν ἦσαν «σαχλές»· τὸ ἁ-λατάκι δὲν ἔλειπε ποτέ... ἀλήθεια, σ' εὐ-χαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμά κ' ἐλπίζω νὰ ἔχῃ συνέχειαν ἀτελείων, τώρα μάλιστα μετὰ τὴν καινοτομίαν) Ζαπλὶδα (ἑε) διὰ τὴν ὥραι-οτάτην ἔκθεσιν τῶν ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου ἐντυ-πώσεων· τῶνόντι, πόσα περίεργα καὶ θαυμαστά παρουσιάζει ἡ σπουδαιότης! τώρα περιμένω καὶ τὸ ἄλλο θέμα πού τὸ ἔχεις διὰ προσεχῆ ἐπι-στολήν) Βίμαρχ, Φρούριον τῆς Μονεμβασίας (διατὶ μοῦ γράφεις τόσον ὀλίγα; καταντᾷ νὰ μὴν ἔχω τίποτε ἀπὸ σου ἁπαντήσω) Σπιθα-ρίαν, Ἀρσακειάδα Λαρίσης (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμά) Χρυσὴν Ἀνθοδόμην (μόνον, δύο λεπτὰ; θάμερῶς πολὺ περισσό-τερα) Ἀετιδέα τῆς Νεαπόλεως αὐτὸ ἔβαλα· Μυστηριώδη Φύον (ναί, εἴμεθα εἰς ὅλα συμ-φωνοί· ἐπέρπεν ἡ καταρροὴ καὶ ὁ πονοκέφα-λος;) Δωδοναῖον (βραβίον ἐστὶν, καθὼς καὶ ἄγγελα· εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων) Νεαρόν Ἠθοποιόν (ποῦ εἶνε εὐτυχὴς διότι ἡ-ξιώθη νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰουλίου Βέρν-ι· ἀλλὰ διατὶ δὲν ἔγραψε χωριστὰ τὴν ἀπάντησίν-του εἰς τὴν 14ην Κυριακὴν) Διάβολον Ἑσπε-ρινόν, Κουκουναροθρεμμένον (ἐντὸς τοῦ ἔτους θὰ δημοσιεύωμαι τ' Ἀποκρίματα ὅλων τῶν Διαγωνισμῶν· ἀρα καὶ ἡ «Ψυχράνα» δὲν θάμνηται) Μικρόν Παραῆλ, Μερελίς (ἔσκει-

λα· ὁ Ἀνανίας σὺς εὐχεται, ἀλλὰ δὲν νοῦζει· ὅτι ἀρκεῖ ἡ εὐχὴ του...) Θυμώμενον Κώνω-πα (Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν δὲν εἶνε ἀκό-μη δεκατὶ· θὰ ἴδῃ; τότε πρέπει νὰ στείλῃς) Μικρούλαν Πατριναίαν, (ποῦ εἶχε τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ· τὴν εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ τὰ καλὰ τῆς λογικίας) Ἀμυδρὰν Λάμψιν, Αἰμι-λίαν Χῶβ (ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν) Πέτραν Σκαρδάλον κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 27 Ὀ-κτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

«ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.13. 16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυ-σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13. 14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντη-θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶ-ται: Ἀδετος φρ. 3. — Χρυσόδε-τος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 καὶ 1902 ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεῖν νὰ γράψω-ις λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰαφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

551. Λεξιγράφος.

Μόριον, αἰσθημα κακὸν
Καὶ μιὰ ἀντωνυμία
Ἀρκοῦν αὐτὰ εἰς τὸ λεπτὸν
Νὰ κάμωμαι μ' εὐκολία,
Ἐν ὄνομα πολὺ κοινόν
Καὶ μάλιστα βασιλικόν.

Ἑστῆλη ὑπὸ τοῦ Εὐκλείδους Ε. Σολωμοῦ

552. Συλλαβογράφος.

Ἀρθρον, με ἀντωνυμίαν
Καὶ με ζωὴν ἡνωμένην,
Ποταμὸν μὲ σχηματίζει
Τῆς Εὐρώπης φημισμένον.

Ἑστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζωήλιν

553. Μεταγραφοματισμός.

Ἀδικα πολὺ κοπιᾷζει
Ε νὰ βγῶν· Ι νὰ βῶν.
Μιὰ θεοτὴ χάνεται
Κ' ἄλλη φανερώνεται.

Ἑστῆλη ὑπὸ τοῦ Καθολογιστοῦ

554. Παραλληλόγραμνον.

Δ ★ ★ ★ ★ Νάντακατασταθῶν οἱ
Π ★ ★ ★ ★ ἀντιρροῖται διὰ γραμ-
Μ ★ ★ ★ ★ μάτων, οὕτως, ὥστε
Τ ★ ★ ★ ★ νὰ σχηματισθῶν δώ-
Ο ★ ★ ★ ★ δεκα ἐν ὅλῃ λέξει,
ἥτοι πέντε καθέτως κ' ἐπτά ὀριζοντίως.

Ἑστῆλη ὑπὸ τῆς Ἡρακλίδους Νυκτός.

555. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔδδομον θὰ εὐρῇ εἰς τὸ μῖσος.
Μικρόν τι ζῶν τάλλο μου, ποῦ τὸ ροῦθσαι· ἴσως.
Τὸ τρίτον εἶνε κάτι τί, ποῦ κάποιος τὸ μοιράζει.

Τὸ τέταρτον μου ἄχανές, ποῦ ὅλα το σκεπάζει
Τώρα ἐφίνη, φίλε μου, ἀρχαῖος τις ληστής.

Κ' ἐλύθη μ' ἑνα κτηρικὸν ὁ ρόμβος παρυσθός.
Ἑστῆλη ὑπὸ τοῦ Κράθους.

556. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 3 = Ἀθηναῖος στρατηγός.
2 4 8 3 = Στενὸς συγγενής.
3 6 5 8 3 = Νήσος.
4 3 8 3 = Ἐπίθετον.
5 4 3 8 3 = Πάθος.
6 3 4 6 = Χώρα.
7 6 5 6 4 = Ἐπίρρημα τόπου.
8 5 6 1 8 3 = Ἐπίθετον.

Ἑστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀνιψίου τοῦ Βασιλείου

557-560. Μαγικὴ πόλις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκίστης τῶν
κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς πόλεως ἑλληνικῆς, πάν-
τοτε τῆς αὐτῆς, διὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τότεαι
λέξεις:

πλέω, Λαμία, λήθη, πολίτιον

Ἑστῆλη ὑπὸ τοῦ Θεσσαυροῦ τῶν Κυθήρων.

561. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦν τὸνομα ἀρχαῖας πόλεως, τὰ δευτέρα
Αὐτοκρατεῖρας βυζαντινῆς καὶ τὰ τρίτα ἀρχαῖας
γερμανικῆς χώρας:

1, Νηρηίς. 2, Ὀρος τῆς Τουρκίας. 3, Γί-
γας. 4, Ἀσθόμα δυσάρεστον. 5, Ὀπλον ἀρχαῖ-
ον. 6, Θεός. 7, Ἀρχαία πόλις.

Ἑστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀετον τῆς Δίρρης.

562. Φωνηεντόλιπον.

στς-θντν-θντν-ρρδ-λν-μρς-πρκ

Ἑστῆλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τῶν Ἀνέμων

563. Γρίφος.

τίς
τίς
τίς
0 ἦρεε τίς τίς
μμ πολ τίς m τίς 111
μμ
τίς

Ἑστῆλη ὑπὸ τοῦ Πιθήκου τοῦ Βορνείου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35.

451. Πλανήτης (πλάνη, τίς.) — 452. Κάπαρις
— Πίρις. — 453. Κλέος· ἔλκος. 454. Καλὴ
(καρδιά)

455. Γ Ε Ι 456.-457.1, Ἡ λίρα (λί-
Δ Λ Θ ρα). 2, Ἡ Κίνα (κίνα.)
Δ Γ Α Υ Η — 458-462. Διὰ τῆς
Κ Τ Υ συλλαβῆς σπα: σάρος.
Π Η Ε σπάνιος, σπαμός, Ἰ-
σπαρία, σπάθη. — 463. ΚΟΤΥΛΗ-ΟΒΟΛΟΣ
(Κόρινθα, Ὁβελός, Τομυρις, Δογγίνο, ὙΔ-
λος, ἩΣίλος.) — 464. Στέργει μὲν τὰ πα-
ρόντα ζῆται δὲ τὰ βελτίω. — 465 Ὁ Ἡσίοδος,
ἡ-ο μέγας ποιητής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

J'exchange cartes postales illustrees
(paysages suisses), contre timbres-
poste des Etats Balkans, Grèce, Crète,
Chypre, Malte, Egypte, etc. — Jules Ri-
gaud, 6 Savoises, Genève (Suisse) (Γ, 78)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλής. — Περικλῆς
Μελλᾶς, Ἡφαίστου 25, Πιρέε. (Γ, 85)

Παρακαλῶ τοὺς εὐχεστουμένους νὰ μοι στέλ-
λωσι γραμματόσημα καὶ θέλωσι με ὑποχρε-
ώσῃ. — Μ. Galitsatos, διὰ τὴν Διδά ΑΓ.
Κοντογούρη. Soulina (Roumanie) (Γ, 86)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχόθεν. — Ἐδωμαντία Ν. Φικῆ, ὁδὸς Κο-
ρίνθου, Πάτραι. (Γ, 87)